

และสุดท้าย..ก็เป็นจริงอย่างที่หลวงปู่บอกไว้ทุกประการ เพราะจากเดิมคุณหญิงล้อมและนายห้างสวัสดิ์ก็ไม่ได้รวยอะไร มีเพียงร้านขายยาเล็ก ๆ แถวสำเพ็ง แต่ต่อมาได้ไปทำบุญเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำเรื่อย ๆ พอมาที่ไร หลวงปู่ท่านจะพูดว่า “ทำบุญถูกทักษิณบุคคล.. ยิ่งให้จะยิ่งรวย” และหลวงปู่ท่านก็จะให้พรของท่านไปเรื่อย ๆ ทำให้กิจการขายยาขายดิบขายดีมาก จนต้องย้ายกิจการมาที่ ถ.เจริญกรุง และเปลี่ยนชื่อจากร้านขายยาเล็ก ๆ เป็นโอสถสถานเด็กเฮงหยู จากนั้นกิจการก็ใหญ่โตขึ้นเรื่อย ๆ จนปัจจุบันเปลี่ยนชื่อมาเป็นบริษัท โอสถสภา จำกัด และรวยติดอันดับของประเทศจริง ๆ ...

5

3 ศูนย์ (0) ปรีศนา

เรื่องนี้..เป็นเรื่องของหลวงตาอภิรุโป ซึ่งเป็นพระที่บวชที่วัดปากน้ำในปี พ.ศ. 2500 ท่านได้เล่าไว้ว่า ก่อนหน้านั้น..ท่านไม่เคยคิดจะบวชมาก่อนเลย อีกทั้งสาเหตุที่ยอมไปวัดปากน้ำครั้งแรกในชีวิต ก็เพราะคิดถึงพระลูกชายที่บวชอยู่ที่นี่ ซึ่งพอไปถึง..ก็ต้องพบกับความประหลาดใจสุด ๆ คือ ท่านได้ไปเห็น

รูปถ่ายของหลวงปู่ เห็นแล้วก็เกิดความสงสัยอย่างหนักว่า ทำไม.. รูปหลวงปู่ถึงเหมือนกับพระที่มาปรากฏให้ท่านเห็นก่อนตาย!! (เนื่องจากก่อนหน้านี้ ท่านได้ตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่) และเมื่อท่าน เห็นดังนั้น...ก็ไม่รอช้า..รีบไปเรียนถามพระที่เฝ้าอยู่ที่โรงเรียนปริยัติ ธรรมว่า.. “หลวงพี่ครับ...พระองค์ที่อยู่ในรูป ยังมีชีวิตอยู่ไหมครับ??” ซึ่งก็ได้รับคำตอบว่า.. “ยังมีชีวิตอยู่” พระที่โรงเรียนปริยัติก็ชี้ไป ทางหลวงปู่วัดปากน้ำแล้วพูดว่า “ท่านนั่งรับแขกอยู่นั่น เข้าไปกราบ ท่านสิ”

ซึ่งพอเจ้าของเรื่องได้เจอกับหลวงปู่ครั้งแรก หลวงปู่ก็พูดโพล้ ขึ้นทันทีว่า... “ไอ้ศูนย์..ศูนย์ (0..0) นี่สำคัญ !! ศูนย์แรกนั้น ได้อยู่ บ้านใหญ่ ศูนย์ที่ 2 นี่เกือบตาย ศูนย์ที่ 3 นี่จะได้บวช เอ้า...เอา ฉายาไป... อภิรุโป”

ซึ่งพอเจ้าของเรื่องฟังดังนั้น ก็รีบพูดสวนกลับว่า.. “หลวงพ่อ ครับ..ผมไม่ได้มาบวชครับ ผมจะมาเยี่ยมพระลูกชาย” แต่หลวงปู่ ท่านก็ย้ำคำเดิม แถมเอากะดาศเขียนฉายายื่นให้ แล้วพูดอีกว่า.. “เอา..นะ....บวช !!! เอ้า..เอาฉายาไป... อภิรุโป แปลว่า ผู้มี รูปงามอันยิ่ง...” คือ หลวงปู่ท่านพูดเอง..เออเองเสร็จสรรพ จน เจ้าของเรื่องก็เกิดอาการงง และก็มานั่งรำพึงนึกทบทวนดูว่า เอ้..ที่ หลวงปู่พูดว่า.. **ศูนย์ (0) แรก..**ได้อยู่บ้านใหญ่มันหมายความว่า อะไร?? เพราะเราเกิดมาก็ยากจนเหลือเกิน และสักครู่ก็ปิ้งนึกออก

ว่า อ้อ.. ตอนปี พ.ศ. 2480 นะ เราติดคุกติดตะราง เพราะหัดเป็นโจร คือ ลองไปปล้นเขาคั้งแรก แล้วโดนจับเข้าคุกเลย จึงได้มาอยู่บ้านใหญ่หลังเบ้อเร่อจริง ๆ เพราะในคุ้มนั้นมีคนอยู่รวมกันเยอะเลย...แต่หลวงปู่ท่านไม่ได้บอกเราตรง ๆ ว่าเราเคยเข้าคุกต่อหน้าสาธารณชน เพราะท่านกลัวเราจะเสียหน้า

จากนั้นเจ้าของเรื่องก็มานึก.. จนต้องร้องอ้อ...!! ขึ้นอีกครั้งว่า ส่วน.. **ศุภณ (0) ที่ 2** ก็คือ อีก 10 ปีต่อมา..คือในปี พ.ศ. 2490 หลังจากออกมาจากคุกแล้ว ก็ได้ไปทำอาชีพเผาปูนขาย แต่พอเผาไปเผามา ผงปูนมันเข้าไปกีดในคออืท่าไหนก็ไม่ทราบ กัดจนเลือดออก รักษาอย่างไรก็ไม่หาย แถมล้มป่วยหนักจนเข้าชั้นโคม่า ทำให้พระลูกชายที่บวชอยู่ที่วัดปากน้ำเป็นห่วงมาก จึงเขียนจดหมายมาบอกคาถาดีกับโยมพ่อว่า ให้ท่อง “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ ซึ่งพอท่องไปท่องมา... อยู่ ๆ ก็เกิดปาฏิหาริย์ขึ้น คือ เจ้าของเรื่องเห็นหลวงปู่วัดปากน้ำมายืนอยู่ตรงหัวนอน ซึ่งตอนที่เห็นนั้นยังไม่เคยรู้จักและไม่เคยเห็นค่าหน้าค่าตาหลวงปู่มาก่อนเลย แต่ก็อธิบายลักษณะไว้ชัดว่าเป็นพระภิกษุที่มีสง่าราศีดีมาก และมีจุดเด่น คือ ท่านมีไผ่ขนาดใหญ่เท่าเม็ดพุทรา 2 เม็ด ซึ่งหลวงปู่ท่านมาก็เพื่อจะบอกว่า.. “เอ็งเอาขมิ้นกินเข้าไปสิวะ เดี่ยวก็หาย...!!”

แต่เนื่องจากสภาพร่างกายของเจ้าของเรื่องตอนนั้นมีสภาพอ่อนแอเต็มที่แล้ว จึงทำให้หลังจากเห็นหลวงปู่เสร็จ กายมนุษย์

ละเอียด.. ก็หลุดออกจากกายมนุษย์หยาบทันที โดยที่เจ้าของเรื่องไม่รู้ตัว ซึ่งถ้าใช้ศัพท์ชาวบ้าน ก็คือ วิญญาณหลุดออกจากร่าง หรือพูดง่าย ๆ ว่าตายแล้วนั่นเอง... และด้วยความที่เจ้าของเรื่องไม่รู้ว่าตัวเองตาย จึงคิดไปว่า.. เอ..ทำไม...?? หลังจากท่อง “สัมมา อะระหัง” แล้วร่างกายมันสบาย..สบาย ไม่เจ็บไม่ปวดทรมานร่างกายเหมือนเก่า แถมยังมีความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น คือ ลูกเดินออกมาจากร่างตัวเองได้ด้วย อีกทั้งยังลูกเดินออกมาถึงนอกชานบ้านได้ คือ แทนที่จะคิดว่าตัวเองตายแล้ว แต่กลับมี Positive Thinking คือ คิดบวกถึงขั้นว่า..คงเป็นเพราะอาณูภาพที่ได้ท่องคาถาพิเศษ คือ “สัมมา อะระหัง” ซึ่งพอคิดอย่างนี้ ก็เลยอะเลิร์ต...รีบท่อง “สัมมา อะระหัง” ใหญ่เลย คือ ท่องไป..เดินไป..ทิ้งไป เพราะสามารถเดินได้เหนือพื้นสามารถเดินไปในอากาศได้ เหมือนมีอากาศเป็นแผ่นดิน แถมเดินได้เร็วกว่าปกติอีก ซึ่งพอเจ้าของเรื่องทำได้แบบนี้...ก็เลยอะเลิร์ตหนักกว่าเก่าขึ้นไปอีก คือ ดีใจ..เกิด Positive Thinking คิดบวกต่อไปอีกว่า เอ..ท่อง “สัมมา อะระหัง” ..นี่มันช่างดีอะไรขนาดนี้..ท่องแล้วทำให้เหาะได้ด้วย !!!

จากนั้นเจ้าของเรื่องก็เดินแบบเหาะ ๆ ลอย ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างเบิกบานใจ จนกระทั่งไปเจอคนรู้จัก 2 คน ..คนแรกเดินอยู่ข้างหน้า ส่วนคนที่ 2 เดินอยู่ข้างหลัง อยู่ห่างกันแค่ 2 เมตร ก็เลยดีใจ คิดอยากจะไปบอกเขาว่า ได้เจอคาถาเด็ดเข้าแล้ว... คือ ถ้าได้ท่อง “สัมมา อะระหัง” แล้ว..จะเหาะได้ เพราะอยากจะทำให้เขาเหาะได้

เหมือนตัวท่านเอง แต่ทันทีที่เจ้าของเรื่องตะโกนเรียก ทั้งสองคนนั้นก็กลับไม่มีใครได้ตอบหรือหันมามองเลยสักคน เพราะเขาไม่ได้ยิน ซึ่งเมื่อเป็นอย่างนี้ ก็เลยทำให้เจ้าของเรื่องเกิดอาการไม่พอใจ ว่าทำไมเรียกแล้วไม่ได้ยิน และไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองอะไรกันบ้างเลย...

ด้วยเหตุนี้..ก็เลยทำให้กายละเอียดของเจ้าของเรื่องเกิดอาการหงุดหงิดขัดใจ และก็ลองเปลี่ยนมาใช้วิธีการใหม่ คือ เดินไปในอากาศแล้วเอาเท้าไปเหยียบบ่าคนที่อยู่ข้างหน้าเสียเลย เพราะอยากไม่หันมามองคืนัก ด้วยเหตุนี้..ก็เลยทำให้คนที่อยู่ข้างหน้าเซจนหน้าคะมำไปเลย และเกิดอาการไม่พอใจอย่างแรงจนต้องหันขวับกลับมามอง พร้อมกับคำถามที่เกิดขึ้นในใจว่า..ใครกัน.? บังอาจมาผลึกเรา...!! และพอหันมาเจอคนข้างหลัง ก็เลยคิดว่า ต้องเป็นไอ้หมอนี่ผลึกแน่ ๆ ก็เลยทำให้เกิดการทะเลาะกันยกใหญ่

ส่วนเจ้าของเรื่องที่ลอยอยู่ในอากาศได้เห็นดังนั้น..ก็รีบห้ามบอกว่า “อย่าทะเลาะกัน จันนะ..เป็นคนทำเอง !” แต่ไม่ว่าเจ้าของเรื่องจะพยายามบอกอย่างไร สองคนนั้นก็ไม่ได้ยินอยู่ดี เลยทำให้เจ้าของเรื่องเปลี่ยนมาใช้วิธีการใหม่ คือ เดินไปเขย่าต้นพุทราที่อยู่ข้างหน้าให้สั่นอย่างแรง ทันใดนั้น...!! เมื่อสองคนนั้นเห็นต้นพุทราสั่นโดยไม่เห็นคนเขย่า..ก็เกิดอาการตะลึงค้าง หยุดทะเลาะกันทันที ซึ่งขณะที่สองคนนั้นกำลังตาค้างอยู่เนือง ก็เลยทำให้กายละเอียด

เข้าใจไปเองว่า เจ้ามนุษย์สองคนนี้สามารถมองเห็นเขาได้แล้ว จึงเกิด
กำลังใจขึ้นมาใหม่ว่า นั่น..เรารีบบอกคาถาดี ว่าให้ท่อง “สัมมา
อะระหัง” แล้วจะเหาะได้ดีกว่า แต่ที่ไหนได้... ขณะที่กายละเอียด
กำลังจะอำปากบอก..สองคนนั้น..แผ่นอ้าว..วิ่งป่าราบ..หนีไปพร้อมกับ
ตะโกนว่า..ผี.. ผี ...หลอก !!!

เมื่อเป็นดังนั้นเจ้าของเรื่องก็ไม่ว่าจะอย่างไร จึงเดินเรื่อย
เปื่อย และไปเจอยายแก่คนหนึ่งที่อยู่ข้างหน้า จากนั้นก็ใช้วิธีการเดิม
อีก คือ เดินไปเหยียดต้นไม้ที่อยู่ข้างหน้า เพราะคิดว่าวิธีนี้ เป็นวิธีที่จะ
ทำให้ยายแก่หันมามองเจ้าของเรื่องได้ แต่ที่ไหนได้..ยายแก่คนนี้..
เจนโลก คือ ไม่เหมือนชาย 2 คนที่แล้ว เพราะแก่ไม่กลัวผี คือ พอแ
เห็นต้นไม้สั่นเองได้ แก่ก็เลยด่ากราดเลย ว่าไอ้ผี..มาหลอกได้แม้
กระทั่งคนแก่..หลอกแม้กระทั่งกลางวัน ด่า..อย่างนั้น..อย่างนี้.. คือ
โวยวายยกใหญ่ จนทำให้เจ้าของเรื่องหมดอารมณ์ เกิดอาการไม่
พอใจ พลังคิดว่า..อุตุส่าห์หวังดี กะจะเอาคาถาดี “สัมมา อะระหัง”
เหาะได้มาบอก ทำไมต้องมาด่ากันถึงขนาดนี้ และพอดคิดอย่างนี้..ก็
เลยเดินเข้าไปใกล้ยาย กะว่าจะลองเอาเท้าเหยียบบ่าแกล้งเหมือนชาย
คนเมื่อกี้ แต่พอดคิดไปคิดมา ก็บอกกับตัวเองใหม่ว่า..อย่าดีกว่า เพราะ
ขนาดเมื่อกี้เหยียบบ่าผู้ชายคนนั้นเบาๆ เขายังหน้าคะมำไปถึงขนาด
นั้น แต่เนี่ย..ยายแก่แก่แล้ว เดี่ยวเกิดล้มแล้วตายขึ้นมา จะบาปเปล่าๆ
เมื่อคิดดังนั้นแล้ว...เจ้าของเรื่องก็เดินถอยทัพกลับบ้านตัวเองดีกว่า

และทันทีที่เข้าบ้านนั่นเอง... เจ้าของเรื่องก็ต้องตกใจ เพราะเห็นคนในบ้านร้องไห้กันระงม อีกทั้งพอไปเห็นสัปเหร่อกำลังจับร่างของเจ้าของเรื่องมัดมือ มัดตราสังข์ เอาดอกไม้ออกไม้ใส่มือ ก็เลยมารู้ว่า..ตัวเองได้ตายไปแล้ว ซึ่งพอรู้แบบนี้..เจ้าของเรื่องก็เกิดความรู้สึกอยากจะกลับเข้าร่างตัวเองใหม่ แต่ก็ไม่รู้จะทำยังไง จึงรีบท่อง “สัมมา อะระหัง” ใหญ่เลย และคิดในใจว่า..อยากจะเข้าร่างให้ได้ จากนั้น..มันปรี๊ดเข้าไปอย่างไรก็ไม่ทราบ คือกายละเอียดมันวิ่งเข้าร่างเดิมได้ ซึ่งพอสัปเหร่อเห็นร่างที่ตายแล้ว เกิดอะเลรีตกระตุกกระดิกขึ้นมาใหม่ได้ ก็นึกว่าผีหลอก ผ่นอ้าวหนีกันไปเป็นแถวเลย แต่สักครู่ก็มีผู้กล้าคนหนึ่งเข้าไปแกะเชือกที่มัดมือเอาดอกไม้ออก และก็พูดคุยกันจนเกิดความเข้าใจ และมั่นใจว่า ไม่ใช่ผีแล้ว ..เจ้าของเรื่องก็เลยบอกให้คนข้าง ๆ เตียงช่วยไปเอาขมิ้นมาให้กินตามที่หลวงปู่วัดปากน้ำมาบอกเอาไว้ จนสุดท้ายก็หายป่วยเป็นอัศจรรย์จริง ๆ

จนกระทั่งอีก 10 ปีถัดมา คือ ปี พ.ศ. 2500 เป็น 0 ที่ 3 อยู่ ๆ เจ้าของเรื่องก็เกิดคิดถึงพระลูกชายที่วัดปากน้ำมาก ก็เลยได้มาเจอหลวงปู่องค์เป็น ๆ ครั้งแรก และพอเจอท่าน ท่านก็ทักเรื่อง 3 ศุภย์อย่างที่ได้เล่ามาแล้ว แล้วก็บอกว่า ศุภย์ (0) ที่ 3 นี้..จะได้บวช แต่เจ้าของเรื่องก็บอกหลวงปู่ไปว่า.. “บวชไม่ได้ เพราะตอนนี้เป็นหนึ่งในเขาอยู่”

แต่เนื่องจากหลวงปู่ท่านเห็นในนี้ จึงบอกกลับไปว่า “ให้ไปบอกเจ้านั้นนะว่า เ็งจะบวช แล้วเจ้านี้เขาจะยกหนี้ให้เ็งหมด แล้วเขาก็จะเป็นเจ้าภาพบวชให้ด้วย แถมเ็งก็ยังเหลือเงินกลับมาวัดปากน้ำอีกด้วย”

ซึ่งพอเจ้าของเรื่องฟังดังนั้น ก็เลยลองไปหาเจ้านี้ดู และก็บอกว่า “อยากจะบวช” เจ้านี้ก็เลยถามย้ำความมั่นใจว่า “จะบวชจริงรีเปเล่า?” เจ้าของเรื่องก็บอกว่า “จริง ๆ ..จะบวชไปตลอดชีวิตเลย เพราะแก่มากแล้ว อีกทั้งพระลูกชายก็บวชอยู่วัดปากน้ำ”

เมื่อเจ้านี้ฟังดังนั้น ก็อะเลิ่ดดีใจรีบอนุโมทนา แล้วบอกต่อว่า “จั้น..ยกหนี้ให้หมดเลยก็ได้” แถมยังถามต่ออีกว่า.. “มีเจ้าภาพบวชให้รียังล่ะ” เจ้าของเรื่องก็ตอบว่า.. “ยัง” เจ้านี้ก็บอกต่อด้วยความดีใจว่า.. “จั้น..จะขอเป็นเจ้าภาพให้เอง” จากนั้นเจ้านี้ก็ถามเพิ่มอีกว่า “แล้วมีเงินเดินทางไปวัดปากน้ำรีเปเล่า” เจ้าของเรื่องก็ตอบว่า.. “ไม่มี”

เจ้านี้ก็เลยให้เงินมาอีกก้อนหนึ่ง เพื่อเป็นค่าเดินทางไปวัดปากน้ำอีก คือ จากเป็นหนี้..แต่กลับเหลือเงินกลับมาวัดปากน้ำจริง ๆ ซึ่งเป็นไปตามที่หลวงปู่ท่านบอกไว้เป็นอัศจรรย์ทุกประการ...